

QUÈ ES TREBALLA

EN UN CAMP DE TREBALL?

El principal treball que es duu a terme en un camp de treball és el treball amb un mateix a partir de la realitat que un es troba i davant la qual un es posa en joc.

Aquest proper estiu uns quants de nosaltres participarem en un camp de treball a Makhado (Louis Trichardt, Sud-àfrica), que és on està la nostra contrapart (Our Lady of Peace Parish – Catholic Church) dintre del projecte "MaS" (Madombizha School - Escola-taller pilot i menjador per a disminuïts psíquics a Madombizha). Es participi o no directament en el camp de treball, s'hagin tingut o no altres experiències similars, sempre és bo qüestionar-se el sentit que té la meva participació: quines són les meves motivacions per participar?, quina serà la meva tasca allà?, què espero amb aquesta experiència?

Des de la nostra situació occidental tenim una visió que sovint no coincideix amb la realitat que ens trobarem allà. Des de la diversitat i pluralitat del grup que anirem i des de la molta gent que ens recolza i recolza el projecte "MaS", segur que reeixirem en aquesta experiència si anem ben preparats i som humils i estem oberts davant de les realitats que ens trobarem allà i amb les persones que conviurem. No està de més, no obstant, fer èmfasi en alguna idea bàsica, la qual cosa fem a partir d'aquest petit text d'Agustín Rodríguez Teso:

"El déu poder té moltes maneres de presentar-se. Hi ha quelcom que ompli més l'ego que el poder 'ajudar' a altres? 'Poder' ajudar suposa ser més fort, i no oblidem que ens movem en un món dels que tenen més força i poden imposar el seu sistema de vida als altres. (...) 'Poder' perdonar suposa tenir la raó. (...) El déu 'poder' es va colant poc a poc en les consciències sense adonar-nos, perquè és una divinitat que li agrada no manifestar-se com a tal. El déu 'poder' estableix una religió del silenci de déu.

editorial

Ningú mai dirà que el considera el seu déu, però les seves formes de comprendre i viure la realitat interaccionant amb ella (ètica) ens mostrarà que així és."

Evidentment existeix el gran perill d'anar a un camp de treball de cooperació adorant aquest déu "poder" que tots tenim dintre. És possible que sense voler anem a fer una mica de "turisme de cooperació" i que ens quedem a un nivell molt superficial de la realitat i les persones que ens trobarem. És possible que ens identifiquem amb els altres però només d'una manera efímera i no continua, d'una manera epidèmica, però no profunda, que sense voler recolzem més una ajuda assistencial –i en últim terme dependent- que no pas fomentem uns canvis estructurals, tot i que tardin anys en donar-se. Si el "poder" ajudar és tan perillós, què es treballa per tant en un camp de treball?

El principal treball que es duu a terme en un camp de treball és el treball amb un mateix a partir de la realitat que un es troba i davant la qual un es posa en joc. I això passa per preparar-se bé a tots nivells –des del nivell més material al més espiritual- sabent que molt probablement no tot sortirà com un voldria i que en més d'una ocasió un es podrà preguntar: "què hi faig aquí?". Només donant-nos sense reserves i sense esperar res a canvi (res!, ni tan sols el "poder" haver ajudat!) podrem reeixir sense saber ben bé com.

Tant de bo que quan tornem puguem viure quelcom semblant el que va viure aquella voluntària quan va tornar de la seva experiència al moridor de Calcuta, a l'Índia: "I de sobte, quasi sense adonar-te, et trobes novament submergida en aquella la teva vida 'normal', però potser que el que ara no sigui normal sigui tu mateixa".

El Consell

BREU HISTÒRIA DE LA REPÚBLICA DE SUD-ÀFRICA (1/2)

Així doncs si l'esclavitud fou abolida el 1834, la divisió al treball entre negres i blancs convenia massa els blancs i aquest fet no suposà pràcticament cap canvi.

Tal com escrigué Eduardo Galeano: *“La historia es un profeta con la mirada vuelta hacia atrás, por lo que fue, y contra lo que fue, anuncia lo que será.”* La història, doncs, ens aproparà a la República de Sud-àfrica i ens ajudarà a respectar i estimar la seva gent, alhora que com a “profeta” ens donarà una visió més clara del seu futur.

Més o menys a tots ens sonen persones i termes relacionats amb Sud-àfrica com ara Nelson Mandela, “apartheid”, els “bóers”, la guanyadora d'un òscar Charlize Theron etc.... Tanmateix, ens venen a la memòria molts països que han passat per allà en les seves aspiracions expansionistes durant l'època colonial, com Portugal, Holanda, França, o Anglaterra. Sud-àfrica, però, és molt més que tot això.

Durant la prehistòria, Sud-àfrica fou ocupada per grups nòmades que vivien de la caça i de la recol·lecció de fruits. No obstant, aquestes tribus nòmades, foren poc a poc desplaçades per assentaments d'agricultors a mesura que la humanitat i les tècniques productives anaven evolucionant.

Fou a partir del segle XV quan les grans potències europees, en la seva recerca de noves rutes comercials, van anar arribant a aquelles terres del sud del continent africà. Portuguesos, holandesos, anglesos i francesos, tots ells plenament conscients de la importància estratègica d'aquell punt. Sud-àfrica es va convertir en escala habitual de les expedicions comercials a les Índies.

El 1652 els holandesos s'hi van establir un assen-

pensaments

tament permanent per la seva Companyia de les Índies Orientals, però les tribus locals s'hi van oposar lliurant-s'hi batalles que van acabar expulsant-les cap el nord.

A finals del segle XVIII la crisi dels holandesos va ésser aprofitada per Anglaterra que no va dubtar a llençar-se a la conquesta d'una altra porció del país africà. Per aquella època Sud-àfrica es converteix en una societat amb grups molt desiguals: d'una banda les tribus locals i autòctones víctimes de l'esclavisme, per una altra colònies d'holandesos en àrees rurals i per l'altra els britànics que majoritàriament es van establir en les ciutats, incrementant encara més les diferències entre el món rural i urbà. Així doncs si l'esclavitud fou abolida el 1834, la divisió al treball entre negres i blancs convenia massa els blancs i aquest fet no suposà pràcticament cap canvi.

El segle XIX, fruit de les esmentades diferències, s'obrí amb un llarg període de convulsions a l'Àfrica negra, les quals no només foren provocades pels invasors blancs, sinó també per les lluites entre tribus. En mig del caos, els colons holandesos, anomenats “bóers”, descontents van iniciar una emigració cap el nord coneguda com la gran travessia per allunyar-se del domini anglès. Els nous assentaments dels “bóers” al nord no varen ésser fàcils. Les tribus “zulus” van oposar una gran resistència als holandesos havent finalment de cedir, enfront la superioritat armamentística dels europeus.

Els assentaments dels “bóers” van derivar en nombroses repúbliques a l'interior del país annexionades poc a poc pels britànics en mig d'una gran confusió de tractats, diplomàcia i violència a mitjans del segle XIX. No obstant, just quan semblava que la bandera anglesa dominaria des del Caire fins Ciutat del Cap, es van descobrir diamants a Kimberley i la resistència holandesa va reactivar-se.

Josep F. Vandellós Alamilla

VIVÈNCIES SUD-AFRICANES: DESEMBRE 2003

experiències

Aquesta convivència ens va obrir els ulls a una cultura diferent.

El 6 de desembre del passat any, partíem direcció a Sud-àfrica un grup de 9 persones: set d'ells de "Clam per la Dignitat" de Barcelona (CxD), juntament amb altres dos membres de "Claim for Dignity" d'Alemanya (CfD). Amb molta il·lusió vam estar preparant el viatge, amb el propòsit de fer la nostra estada el més profitosa possible a diversos nivells. Teníem l'objectiu clar que havíem de recollir la informació necessària per a poder definir millor les condicions i les característiques del projecte "MaS" (construcció d'una escola-menjador per a nens deficients a Madombizha) en funció de la zona, la seva gent, el clima, la seva organització, els seus costums i necessitats...

A més dels deures que havíem de realitzar, altre punt de gran importància per a nosaltres i el qual va resultar, com era previsible, el més enriquidor a nivell personal, va ser el de compartir experiències, hores de treball, de converses..., amb els membres de la comunitat que ens acollia i amb els habitants de la zona.

Aquesta convivència ens va obrir els ulls a una cultura diferent. Vam poder conèixer part, a causa de la limitació del temps, del seu "modus vivendi" i de les seves tradicions, tan diferents a les nostres. Sentíem com, d'alguna manera, ens apropàvem i estrenyíem les nostres mans, amb la voluntat d'establir i mantenir una relació d'amistat i col·laboració entre ambdues parts.

A nivell més personal la meua vinculació amb Sud-àfrica es remunta a l'estiu de 1999, quan van venir cinc joves sud-africans (Mashudu, Sharon, Elinah, Alinah i Patrícia) a Barcelona, a participar amb alguns de nosaltres en la preparació i posterior realització d'un campament d'estiu. Cadascun d'ells va estar allotjat en una família diferent i jo vaig tenir la sort de poder tenir, al costat de la resta de la meua família, a Sharon durant 15 dies a casa meua. Mai havíem compartit amb ningú d'una cultura tan diferent a la nostra.

Sharon, al principi una mica tímida i sempre observadora, no va trigar gaire en desvetllar-nos el seu caràcter arrasador, esvalotat i alegre. Reia sovint i preguntava fins el punt de la indiscreció, encara que amb afecte i sense ànim d'ofensa. Ella, també ens va anar explicant la seva manera de viure, com era el país i el seu poble, el seu entorn i els seus hàbits diaris. Era mare d'una nena, Noël, que adorava. Tot això sorprenia, era molt diferent al que jo havia viscut.

Aquell va ser un mes intensíssim i els vam fer seguir un ritme de vida al que no estaven per res acostumats i que en alguns moments, fins i tot nosaltres, vam acusar. Però vam gaudir de debò. Sharon, a casa, crec que va arribar a sentir-se una més. Cridava mamà i papà als meus pares i nosaltres érem els seus germans. Encara que no sempre va ser fàcil l'adaptació, tant per part d'ella als nostres costums com de nosaltres cap als seus, vam estar encantats i molt agraïts de tenir-la entre nosaltres. Va ser molt trist quan va arribar el moment d'acomodar-nos doncs dolia pensar que, després de tot el viscut, segurament no ens tornàrem a veure.

Van passar 4 anys i ens separaven molts quilòmetres, però al desembre de l'any passat vaig tenir l'oportunitat de viatjar a Sud-àfrica. A l'arribar a Louis Trichardt, Sharon, al costat de molts altres, ens estaven esperant. Al baixar del cotxe, amb llàgrimes als ulls, tant ella com jo, ens vam abraçar mentre ella deia i repetia: "my sister, my sister".

Laura García-Faria Coll

comunicacions

- La Ceci i l'Aleix han tingut el seu primer fill: en Martí; la Pati i l'Oriol la seva primera filla: na Blanca. Moltes felicitats als nous pares!
- El dissabte 6 de març i aprofitant que el Fr. André Stephan estava a casa de la seva família a Woerth (França), a prop de la frontera alemanya, es van trobar amb ell el Michael i el Gjon de CfD i la Maria i l'Edi de CxD.
- El divendres 2 d'abril es va dur a terme un "Sopar de la Fam" en el Centre Parroquial de la Parròquia Sant Vicenç de Sarrià en el marc de la Quaresma i com a suport del projecte "MaS".
- El dimecres 14 d'abril l'Andreas i l'Annette Simon, membres de CfD, van assistir a una trobada amb la comissió del camp de treball a Barcelona.
- El divendres 23 d'abril amb motiu de la diada de Sant Jordi CxD va instal·lar una parada de venda roses i samarretes de CxD.
- Ja és una realitat la nova pàgina web de CxD: www.clamdignitat.org. Per la seva banda CfD-Alemanya també té una nova pàgina independent: www.claimfordignity.org.
- A la reunió ordinària del Consell (o Junta Directiva) celebrada a Barcelona el dijous 15 d'abril es va proposar la següent reestructuració del mateix:
 - Carles Hernández i Pedro Sols dirigeixen la nova comissió de "Formació i Sensibilització".
 - L'Aleix Layola assumeix la Vicepresidència de l'entitat.
 - L'Antonio Esparza es fa càrrec de la Tresoreria.
 - El Juan Sols s'integra a la comissió tècnica.

La proposta entrarà en vigor si s'accepta a la propera Assemblea General.

- Per raons de practicitat hem obert un nou compte corrent: 3025-0004-33-1433212631

agenda

- El proper diumenge 9 de maig hi ha una trobada-recès intensiva per la preparació del camp de treball a la casa d'espiritualitat Josep Manyanet de Begues. La reunió ordinària que estava prevista per la tarda queda substituïda per aquesta trobada, on tots els membres de CxD poden participar.
- El dissabte 22 de maig hi ha una trobada de CfD a Guggenhausen (Alemanya). Està previst que assisteixen la Laura García-Faria, l'Irma Fañanás i el Javi Laguno com a membres de CxD.
- Entre el 26 de juny i finals d'agost d'enguany està previst la realització d'un camp de treball (CdT) a Makhado (antiga Louis Trichardt) per impulsar el projecte "MaS". Es preveu la participació en diferents torns de quinze joves de CxD.

Edita *Clam per la Dignitat*
 Dipòsit legal: B-21.860-2004
 C/ Major 49
 08960 Sant Just Desvern
 Barcelona
 Tel. i fax: (+34) 932 172 112
 Registre Assoc. Generalitat:
 Núm. 27.209, sec. 1a de Barcelona
 NIF: G-63.112.189
 C/c: 3025-0004-33-1433212631

clamdignitat@clamdignitat.org
www.clamdignitat.org

Alemanya
 Michael Schliep
 Biesingerstr. 31, 72070 Tübingen
 Tel.: (+49)7071/942403

South Africa
 Fr. Andre Stephan MSC
 Catholic Church, P.O. BOX 127
 0920 Makhado (Limpopo)
 Tel. i fax: (+27) 0155160566